

DUMINICA A 6-A DUPĂ SFINTELE PAȘTI

a orbului din naștere

APOSTOL. FAPTELE SFINȚILOR APOSTOLI 16, 16-34

În zilele acelea, când ne duceam noi, apostolii, la rugăciune, ne-a întâmpinat o slujnică, care avea duh pitonicesc și care aducea mult câștig stăpânilor ei, ghicind. Aceasta, ținându-se după Pavel și după noi, striga zicând: Acești oameni sunt robi ai Dumnezeului celui Preaînalt, care vă vestesc vouă calea mântuirii. Și aceasta o făcea timp de multe zile. Iar Pavel, mâniindu-se și întorcându-se, a zis duhului: În numele lui Iisus Hristos îți poruncesc să ieși din ea. Și în acel ceas a ieșit. Și stăpânii ei, văzând că s-a dus nădejdea câștigului lor, au pus mâna pe Pavel și pe Sila și i-au dus în piață înaintea dregătorilor. Și, ducându-i la judecători, au zis: Acești oameni, care sunt iudei, tulbură cetatea noastră și vestesc obiceiuri care nouă nu ne este îngăduit să le primim, nici să le facem, fiindcă suntem romani. Atunci s-a ridicat și mulțimea împotriva lor. Iar judecătorii, rupându-le hainele, au poruncit să-i bată cu vergi. Și, după ce le-au dat multe lovituri, i-au aruncat în temniță, poruncind temnicerului să-i păzească cu grijă. Acesta, primind o asemenea poruncă, i-a băgat în fundul temniței și le-a strâns picioarele în

butuci; iar la miezul nopții, Pavel și Sila, rugându-se, laudau pe Dumnezeu în cântări, iar cei ce erau în temniță îi ascultau. Și deodată s-a făcut cutremur mare, încât s-au zguduit temeliele temniței și îndată s-au deschis toate ușile și legăturile tuturor s-au dezlegat. Iar temnicerul, deșteptându-se și văzând deschise ușile temniței, scoțând sabia, voia să se omoare, socotind că cei închiși au fugit. Iar Pavel a strigat cu glas mare, zicând: Să nu-ți faci niciun rău, că toți suntem aici. Iar el, cerând lumină, s-a repezit înăuntru și, tremurând de spaimă, a căzut înaintea lui Pavel și a lui Sila; și scoțându-i afară (după ce pe ceilalți i-a zăvorât la loc), le-a zis: Domnilor, ce trebuie să fac pentru a mă mântui? Iar ei au zis: Crede în Domnul Iisus și te vei mântui tu și casa ta. Atunci i-au grăit lui cuvântul lui Dumnezeu, lui și tuturor celor din casa lui. Iar el, luându-i la sine în acel ceas al nopții, a spălat rănilor și s-a botezat el și toți ai lui îndată. Și, ducându-i în casă, a pus masa și s-a veselit cu toată casa, crezând în Dumnezeu.

EVANGHELIE. IOAN 9, 1-38

În vremea aceea, trecând Iisus, a văzut pe un om orb din naștere. Și ucenicii Lui L-au întrebat, zicând: Învățătorule, cine a păcătuit, acesta sau părinții lui, de s-a născut orb? Iisus a răspuns: Nici acesta n-a păcătuit, nici părinții lui, ci ca să se arate în el lucrările lui Dumnezeu. Trebuie să fac, până este ziua, lucrările Celui Care M-a trimis pe Mine; căci vine noaptea, când nimeni nu poate să lucreze. Atât cât sunt în lume, Eu sunt Lumina lumii. Acestea zicând, a scuipat jos și a făcut tină din scuipat și a uns cu tină ochii orbului. Apoi i-a zis: Mergi de te spală în scaldătoarea Siloamului, care se tâlcuiește: trimis. Deci s-a dus și s-a spălat și a venit văzând. Iar vecinii și cei ce-l văzuseră mai

înainte că era orb ziceau: Nu este acesta cel ce ședea și cerșea? Unii ziceau: El este. Alții ziceau: Nu este el, ci seamănă cu el. Dar acela zicea: Eu sunt. Deci îi ziceau: Cum ți s-au deschis ochii? Acela a răspuns: Omul Care Se numește Iisus a făcut tină, a uns ochii mei și mi-a zis: Mergi la scaldătoarea Siloamului și te spală. Deci, ducându-mă și spălându-mă, am văzut. Zis-au lui: Unde este Acela? Și el a zis: Nu știu. L-au dus la farisei pe cel ce fusese oarecând orb. Și era sâmbătă în ziua în care Iisus a făcut tină și i-a deschis ochii. Deci, iarăși îl întrebau și fariseii cum a văzut. Iar el le-a zis: Tină a pus pe ochii mei și m-am spălat și văd. Însă unii dintre farisei ziceau: Acest Om nu este de la Dumnezeu,

fiindcă nu ține sâmbăta. Iar alții ziceau: Cum poate un om păcătos să facă asemenea minuni? Și era dezbinare între ei. Au zis, deci, orbului iarăși: Dar tu ce zici despre El, că ți-a deschis ochii? Iar el a zis că Proroc este. Dar iudeii n-au crezut despre el că era orb și a văzut, până ce n-au chemat pe părinții celui ce vedea. Și i-au întrebat, zicând: Acesta este fiul vostru, despre care ziceți că s-a născut orb? Deci cum vede el acum? Au răspuns, însă, părinții lui și au zis: Știm că acesta este fiul nostru și că s-a născut orb; dar cum vede el acum, noi nu știm; sau Cine i-a deschis ochii lui, noi nu știm. Întrebați-l pe el; este în vârstă; va vorbi singur despre sine. Acestea le-au spus părinții lui pentru că se temeau de iudei. Căci iudeii puseseră acum la cale ca, dacă cineva va mărturisi că El este Hristos, să fie dat afară din sinagogă. De aceea au zis părinții lui: Este în vârstă; întrebați-l pe el. Deci au chemat a doua oară pe omul care fusese orb și i-au zis: Dă slavă lui Dumnezeu. Noi știm că Omul acesta este păcătos. A răspuns deci acela: Dacă este păcătos, nu știu. Un lucru știu că, fiind orb, acum văd. Deci i-au zis: Ce ți-a

făcut? Cum ți-a deschis ochii? Le-a răspuns: V-am spus acum și n-ați auzit? De ce voiți să auziți iarăși? Nu cumva voiți și voi să vă faceți ucenici ai Lui? Și l-au ocărât și i-au zis: Tu ești ucenic al Aceluia, iar noi suntem ucenici ai lui Moise. Noi știm că Dumnezeu a vorbit cu Moise, dar pe Acesta nu-L știm de unde este. A răspuns omul și le-a zis: Tocmai în aceasta stă minunea: că voi nu știți de unde este, iar El mi-a deschis ochii. Și noi știm că Dumnezeu nu-i ascultă pe păcătoși; dar, dacă este cineva cinstitor de Dumnezeu și face voia Lui, pe acela îl ascultă. Din veac nu s-a auzit să fi deschis cineva ochii unui orb din naștere. Dacă n-ar fi Acesta de la Dumnezeu, n-ar putea să facă nimic. Au răspuns și i-au zis: În păcate te-ai născut tot și tu ne înveți pe noi? Și l-au dat afară. A auzit Iisus că l-au dat afară și, găsindu-l, l-a întrebat: Crezi tu în Fiul lui Dumnezeu? El a răspuns și a zis: Dar cine este, Doamne, ca să cred în El? Și a zis Iisus: L-ai și văzut! Cel ce vorbește cu tine, Acela este. Iar el a grăit: Cred, Doamne! și s-a închinat Lui.

TÂLCUIRI

Acest om simplu, învățându-i pe învățătorii cei mincinoși, care sunt cei pe care îi ascultă Dumnezeu și care sunt cei pe care nu-i ascultă El, strigă acum cu glas mare că Hristos este cel mai mare făcător de minuni din toată istoria lumii.

Cine este Dumnezeu mare ca Dumnezeul nostru? Tu ești Dumnezeu, Care faci minuni! (cf. Psalm 76, 13-14). Nu sunt ochi care să vadă toate aceste minuni, nici limbă care să le poată număra, nici minte care să le înțeleagă.

Ochii au văzut; ei au văzut și au sfârșit în moarte. Limba a numărat și și-a pierdut graiul. Mîntea a cugețat și a fost cuprinsă de uitare. Cine poate cunoaște minunile, fără să cunoască pe Făcătorul de minuni? Și cine poate să-L vadă pe Făcătorul de minuni și să rămână viu?

Tot focul de pe pământ a venit și vine de la soare, ne spun cei care se ocupă de cercetarea acestor lucruri. De ce nu a coborât soarele pe pământ, în loc să se întruchipeze în parte în pământ, în parte în apă, în parte în aer, în parte în lemn și cărbune, în parte în animale? De ce, în fiecare dintre întruchipările împuținate, soarele s-a ascuns sub o perdea groasă și răcoasă? De ce nu a venit pe pământ în toată întregimea

lui, împlinită de focul și lumina lui, înveșmântat în trup și înfrânat de trup? Pentru că dacă ar trebui să se apropie foarte mult de pământ, pământul s-ar topi și s-ar risipi ca aburul și nu ar mai exista de loc.

Care dintre muritori ar putea sta lângă soare și să rămână viu? Și soarele este numai o zidire a lui Dumnezeu; este precum întunericul înaintea luminii lui Dumnezeu. Atunci, cine L-ar putea privi pe Dumnezeu care face minuni și să fie viu?

Nu-ți este limpede de ce Domnul Iisus a trebuit să ascundă strălucirea luminoasă a Dumnezeirii Sale sub învelișul gros, întunecat al trupului omenesc? Pentru că cine dintre oameni ar putea să rămână viu înaintea Lui?

Mai mult decât aceasta: dacă nu ar fi fost stăvilit în dezvăluirea Dumnezeirii Sale, care dintre oameni s-ar mai mântui prin voia sa proprie, și nu prin puterea Dumnezeirii Sale? Este foarte adevărat că dacă ceva ar fi greu pentru Domnul Iisus, fără îndoială că ar fi mai greu pentru El să Se înfrâneze și să Se stăpânească de la arătarea Dumnezeirii Sale decât să o descopere.

Aceasta este lămurit pentru că El Se înfrâna cu preamare înțelepciune să-Și arate puterea Sa Dumne-

zeiască, viața Sa pe pământ se afla în armonie desăvârșită cu Dumnezeu și cu omul.

Frații mei, Hristos ca om nu este o minune mai mică decât Hristos ca Dumnezeu. Și unul și altul sunt minuni, și ei sunt împreună Minunea minunilor. Dar aceasta nu este minune lucrată prin magie, vrăjitorie sau îndemănare a mâinii; este minunea înțelepciunii lui Dumnezeu, puterea lui Dumnezeu și iubirea lui Dumnezeu pentru oameni.

Domnul nu a făcut minuni pentru a primi laudă de la oameni. Merge vreunul dintre noi la spital, printre nebuni, surzi și muți și leproși, ca să primească laudă? Își vindecă păstorul oile pentru ca acestea să behăie laude pentru el? Domnul a săvârșit minuni numai pentru a da ajutorul Său milostiv celor care se află în nevoi și sunt neajutorați, și ca să arate oamenilor că Dumnezeu, în mila și iubirea Sa, S-a arătat printre oameni.

Pericopa Evanghelică de astăzi istorisește una dintre nenumăratele minuni săvârșite de Dumnezeu, prin care se arată iubirea lui Hristos pentru oamenii în suferință, și Dumnezeirea Sa sunt descoperite încă odată.

La vremea aceea, trecând Iisus, a văzut un om orb din naștere. Înainte de aceasta, se spune că iudeii au luat pietre ca să arunce în Domnul chiar în Templu, pentru că El vorbise adevărul. Dar în timp ce iudeii cei răi se gândeau doar cum ar putea să se poarte cu răutate față de Domnul, El Se gândea doar cum să le facă bine oamenilor. În fața Templului ședea un om orb din naștere care cerea milă. Nici unul dintre opresorii cei răi ai lui Hristos, cârmuitorii rușinați și bătrânii poporului, nu era pregătit să se gândească la acest om sărman. Chiar dacă vreunul dintre ei îi arunca câțiva bănuți pe genunchi, făcea aceasta numai ca să se arate înaintea oamenilor, iar nu din iubire și milă pentru om. Pe vremea lui Moise, Domnul zicea despre acești oameni: „Căci neam ticălos sunt ei și copii în care nu este credincioșie” (Deuteronom 32:20). Domnul cel milostiv S-a oprit lângă acest om, gata să-i fie de un ajutor adevărat.

Și ucenicii Lui L-au întrebat, zicând: Învățătorule, cine a păcătuit: acesta sau părinții lui, de s-a născut orb? Înainte de aceasta, Domnul vindecase paralticul de la Scăldătoarea Oilor, și îi spusese: „De acum să nu mai păcătuiești, ca să nu-ți fie ceva mai rău” (Ioan 5, 14), de unde este limpede că omul acela, care fusese bolnav ani îndelungați, își adusese suferința prin pă-

catele sale. Dar situația cu omul care s-a născut orb este neclară, și ucenicii au întrebat ca să se lumineze: „Cine a păcătuit?” Faptul că adesea copiii suferă pentru păcatele părinților lor, s-a făcut lămurit încă de la începuturi. Faptul că Dumnezeu îngăduie ca suferința să vină asupra copiilor pentru păcatele părinților este de asemenea lămurit din Sfânta Scriptură (I Regi 11, 12; 21;29). Acest lucru poate să pară nedrept numai celor care s-au obișnuit să privească oamenii ca pe persoane separate, cu totul despărțite una de alta. Dar celui care privește omenirea ca un organism întreg, aceasta nu i se va părea nici nedrept nici nefiresc. Când un om păcătos se rănește, ceilalți, care nu au păcătuit, suferă. Este mult mai greu de lămurit cum și când putea să fi păcătuit omul cel născut orb, și de a lămuri pricinile orbirii sale. Ca oameni simpli, ucenicii iau în socotință cea de a doua posibilitate, fără să se gândească îndelung la aceasta, sau să creadă că ar putea exista și o a treia posibilitate. În acest caz, pentru ei era cel mai probabil că părinții orbului păcătuiseră. Dar amintindu-ne cuvintele lui Hristos adresate slăbănogului: „Să nu mai păcătuiești” – ei au făcut o legătură între o împrejurare și cealaltă, ca și cum ar spune: Ne este lămurit din cuvintele Tale că cel ce suferă își pricinuieste suferința sa: dar este adevărat aceasta și pentru împrejurarea de față? A păcătuit orbul, ori – dacă nu el – atunci părinții lui? Dacă Domnul Și-ar fi întrebat atunci ucenicii: „Cum credeți voi că a putut păcătui acesta, ca să se nască orb?”, ucenicii s-ar fi aflat în încurcătură, și, ca o ultimă rezolvare, poate că ar fi invocat păcatul comun întregii omeniri prin păcatul lui Adam, după cum spune psalmistul: “Că iată întru fărădelegi m-am zămislit și în păcate m-a născut maica mea” (Psalm 50, 6).

Este foarte puțin probabil ca ucenicii să fi vorbit și despre ceea ce socoteau anumiți cărturari și farisei – gândind că nu era de la ei, ci venea din orientul îndepărtat – că sufletul omenesc mai trăise în vreun alt trup înainte de nașterea sa, a trăit într-un chip ce merita răsplată sau pedeapsă în această viață prezentă. Aceasta este o presupunere filozofică care nu era ușor de cunoscut pescarilor acelorora simpli și cu gândire dreaptă, din Galileea.

Cel mai înțelept rabi a răspuns la întrebarea ucenicilor: „Nici el n-a păcătuit, nici părinții lui, ci ca să se arate în el lucrările lui Dumnezeu”. Cu alte cuvinte, așa cum spune Ioan Gură de Aur: „pricina orbirii lui nu se află nici în păcatul lui, nici în cel al părinților

lui.” Despre Iov nu se spune nici că a păcătuit el, nici că părinții lui păcătuiseră, ci faptul că el a fost lovit de o boală cumplită, a fost astfel silit să strige: „Trupul meu e plin de păduchi ... pielea mea crapă și se zbârcește” (Iov 7, 5). Pe lângă păcatul părinților și cel propriu, trebuie să mai existe și alte pricini ale suferinței oamenilor pe pământ. În cazul omului născut orb, pricina stătea în aceea ca să se arate în el lucrările lui Dumnezeu. Bindecuvântați sunt cei în care se arată lucrările lui Dumnezeu; care le simt, și le folosesc pentru mântuirea sufletului lor. Bindecuvântat este omul cel sărac pe care mila lui Dumnezeu îl face bogat și vestit, și el simte această milă a lui Dumnezeu cu recunoștință. Bindecuvântat este deznădăjduitul neputincios căruia Dumnezeu îi dă înapoi sănătatea, și el își înalță inima la Dumnezeu ca spre singurul și neașteptatul său Binefacător. O, cum se văd lucrările lui Dumnezeu în fiecare zi, în fiecare dintre noi! Bucurați-vă pentru toți cei cărora, prin aceste lucrări, Dumnezeu le deschide ochii cei duhovnicești, ca să vadă vedenia lui Dumnezeu! Amar de toți cei care, cu mâinile îmbelșugate de darurile lui Dumnezeu, Îi întorc spatele și merg orbește, urmând căile lor întunecate și pline de slavă deșartă. Lucrările lui Dumnezeu se arată în noi toți în fiecare zi, fiindcă Dumnezeu este cu noi toți în toate zilele vieții noastre pe pământ. Lucrările lui Dumnezeu în noi sunt pentru mântuirea fiecăruia dintre noi în parte. Dar lucrările lui Dumnezeu în omul care s-a născut orb sunt spre mântuirea multora. Prin lucrările acestea, se vedește cu adevărat faptul că Dumnezeu coborâse cu adevărat între oameni. Prin lucrările acestea, se arată că printre oameni se află cu mult mai mulți orbi în duh decât în trup. Mai mult, se arată prin acestea cum cel înțelept, dându-i-se lui un dar trupesc de la Dumnezeu, îl va folosi ca să-și sporească sufletul cu dreaptă credință. Văzând mai dinainte toate aceste roade ale tămădui-

Mântuitorul Hristos vindecă un orb din naștere

rii omului născut orb, Domnul spune ucenicilor Săi cu bucurie mare: „Nici el n-a păcătuit, nici părinții lui, ci ca să se arate în el lucrările lui Dumnezeu.” Ca și cum ar spune: lasă acum întrebarea despre cine a păcătuit: el sau altul. Nu are asta însemnătate acum. Dacă el și părinții săi au păcătuit, aș putea în clipa aceasta să le iert păcatele luându-le asupra Mea, asigurându-i că sunt iertați. Toate acestea au acum o însemnătate mai mică pentru ceea ce trebuie să se lucreze. Și lucrările

lui Dumnezeu – nu una, ci multe – trebuie să fie lucrătoare în el, și se va spune în Evanghelie că sunt spre mântuirea multora. Cu adevărat, anii de suferință ai omului născut orb vor fi răsplățiți însutit. Cu adevărat, răsplata pentru cei care suferă pentru Dumnezeu, măcar și o zi, este nepieritoare. Un înțelept talmăcitor al Evangheliei, Nichifor, spune despre omul acesta care s-a născut orb, care nu știuse niciodată ce putea să însemne vederea, va simți o mâhnire cu mai mică decât omul care văzuse odinioară, și apoi și-a pierdut vederea. Acesta fusese orb,

și a primit mai târziu răsplata pentru această stare de jale aproape nesimțită. Căci el a primit vederea de două ori: vederea trupească, prin care el a văzut lumea din jurul lui; și vederea duhovnicească, prin care el L-a recunoscut pe Ziditorul lumii.”

„Trebuie să fac, până este ziuă, lucrările Celui ce M-a trimis pe Mine; că vine noaptea, nimeni nu poate să lucreze.” Astfel a vorbit Domnul ucenicilor. Cu aceste cuvinte, El le-a deslușit pricinile pentru care El urma să săvârșească minunea asupra orbului. „Aceasta este lucrarea lui Dumnezeu, nu a omului”, El a vrut să spună, „și lucrările lui Dumnezeu sunt ziditoare și minunate, ale Celui care M-a trimis pe Mine”, El a vorbit cu smerenie și iubire pentru Tatăl – „El săvârșește lucrările acestea pentru Mine, Fiul Său Cel Unul Născut, săvârșește de asemenea numai astfel de lucrări. Folosirea puterii ține de obișnuința omenească;

aceasta nu este de la Mine. Oamenii sunt încurajați de pizmă și răzbunare, dar Eu sunt încurajat de milă și adevăr. Oamenii pot arunca cu pietre în Mine, dar Eu voi continua să le dau lor pâinea vieții.” Dar pentru câtă vreme? Până este ziuă: altfel spus, cât ține viața. Vine noaptea: adică, moartea, când nimeni nu poate să lucreze. Aceasta se spune ca o problemă generală, și nu este adevărat și pentru Domnul, căci El a săvârșit lucrări și în moarte, pogorându-Se în iad, biruindu-l și eliberând pe strămoșii noștri cei drekți și pe cei plăcuți lui Dumnezeu; și după Înviere, din lumea cea nevăzută, El a continuat să facă minuni până în ziua de astăzi, și va mai face aceasta până la sfârșitul veacurilor. Pentru El, nu poate veni niciodată noaptea ca să-L oprească pe El din lucrare. Ziua Lui cuprinde veacurile în toată întregimea lor, și depășește capătul lor până în veșnicie. Cu adevărat, atâta timp cât este ziua Lui, El lucrează fără încetare. Și astfel oamenii, urmând pilda Său, trebuie să fie lucrători în toată vremea zilelor lor; de la naștere până la moarte. Căci pentru oameni va veni noaptea – moartea – și atunci nimeni nu va mai putea lucra după cum dorește. Este adevărat că sfinții sunt lucrători după moartea lor, lucrând prin Biserica lui Dumnezeu de pe pământ în felurite chipuri, și ajutând-o; dar ei nu mai lucrează după voia lor, ci a lui Dumnezeu: Dumnezeu lucrează Voia Lui prin ei, din iubirea Sa de oameni, fiindcă aceștia L-au iubit pe Dumnezeu în timpul zilelor lor de pe pământ. După moarte, nimeni nu poate să mai săvârșească nici o lucrare care să-i fie de folos lui în lumea aceea sau, cu nici un chip, nu poate să-și mai îmbunătățească soarta în lumea aceea. După moarte, nimeni nu poate să câștige vreun fel de prețuire de la Dumnezeu; nici măcar un sfânt nu poate dobândi prețuire mai mare decât aceea pe care o are deja, căci meritul se dobândește numai în această viață. Bogăția duhovnicească, ori pierzarea duhovnicească se dobândește numai aici pe pământ. Așadar aceste cuvinte ale Mântuitorului: “vine noaptea, când nimeni nu poate să lucreze”, nu trebuie tălmăcite ca o expresie a stării Sale la moarte sau după moarte, ci ca o atenționare grea și potrivită a lumii.

„Atât cât sunt în lume, Lumină a lumii sunt”, spune Domnul Înșuși. Prin El, prin Cuvântul lui Dumnezeu Cel veșnic, a fost zidit tot ceea ce există. Prin El, a fost dată vederea heruvimilor celor cu mulți ochi și orbilor și țărânei celei stricăcioase din care și-au luat chip toate ființele zidite. El a dat lumină soarelui; El a dat

vedere tuturor celor ce văd. Dar, așa cum a dat vederea trupezască, El a dat omului darul vederii lăuntrice, vederea înțelegerii. Prin lumina Lui soarele strălucește; prin vederea Lui ochii văd; prin vederea Lui mintea omului vede. El este adevărata lumină a lumii întregi – de la începuturi până la sfârșit. Ca Mântuitor al lumii, ca Dumnezeu întrupat, El a venit ca o lumină nouă pentru lume, să sfârâme întunericul care s-a adunat în lume, să lumineze înțelegerea întunecată a oamenilor, să refacă vederea celor orbiți din pricina păcatului; altfel spus, ca să fie lumină oamenilor în viață și în mormânt, pe pământ și în cer, în trup și în minte. “Atât cât sunt în lume” – a spus El celor ce erau pe vremea Lui pe pământ, ca ei să-L cunoască pe El ca lumina spre care năzuiseră ei, și să nu rămână în întuneric. “Umblați cât aveți lumină, ca să nu vă prindă întunericul” (Ioan 12, 35)!

Vai de cei care L-au văzut pe El față către față, și nu L-au cunoscut pe El, dar nu L-au primit și au rămas în întunericul lor aducător de moarte. Dar acest răspuns al Lui ni se spune și nouă; noi suntem în vremea Lui, căci El este viu pentru veșnicie. Și astăzi noi avem adevărarea cuvintelor Lui: „Cât sunt în lume, Lumină a lumii sunt.” Câtă vreme El este în sufletul omului, El este lumina acelu om. Câtă vreme El se află în mijlocul unui popor, El este lumina acelu popor. Câtă vreme El se află într-o școală, El este lumina acelei școli. Câtă vreme El este într-un atelier, El este lumina muncii și muncitorilor. Oricare este locul de unde El pleacă, se așează întunericul desăvârșit: sufletul omului fără Dumnezeu se face iad; poporul fără de Dumnezeu se face o haită de lupi înfomețați și răpitori; școala fără de Dumnezeu se face o fabrică-otravă a prostiei; atelierul fără de Dumnezeu se face un loc al nemulțumirii și urii. Și gândiți-vă la spitalele și temnițele fără de Dumnezeu – ele se fac peșteri întunecate ale disperării! Într-adevăr, cine se gândește la zilele vieții lui, la zilele fără Hristos și zilele cu El, acest om are în el un mărturisitor al adevărului acelor cuvinte ale Domnului: „Cât sunt în lume, Lumină a lumii sunt.”

Acestea zicând, a scuipat jos și a făcut tină din scuipat și a uns cu tină ochii orbului. Și i-a zis: Mergi de te spală în scaldătoarea Siloamului (care se tălcuiește: trimis). De aceea el a mers pe cale, și s-a spălat și a văzut. Tot ceea ce spusese Domnul ucenicilor Săi până atunci, se petrecuse în fața orbului, cu scopul precis ca orbul să audă cuvintele Lui, căci Domnul dăduse

întâietate deschiderii ochilor duhovnicești ai orbului. Este mai greu de deschis ochii duhovnicești decât cei trupești; mai greu și de mai mare preț. Pentru a arăta că este mai ușor de dat vederea trupească, și că aceasta este de mai mică însemnătate, Domnul a scuipat pe pământ, a făcut tină din scuipat și a uns cu tină ochii orbului, ca și cum ar spune: „Iată că din scuipat batjocorit și din țărână, din tină batjocorită, el își va primi vederea trupească și va vedea. Dar cum va primi vederea duhovnicească? Gândiți-vă mai mult la duh decât la trup, căci trupul este veșmântul și arma duhului.” În chipul acesta, Domnul a mai vrut să amintească ucenicilor despre facerea omului din țărâna pământului. Atunci El a dovedit că El este Ziditorul care a făcut trupul omului din țărână, atunci când a făcut ochii orbului din tină. Domnul a mai vrut să arate ucenicilor cum curge puterea Sa Dumnezeiască din duhul Lui, nu numai prin cuvintele Sale, prin care El a înviat morți și a dat vederea multor orbi; nici numai prin mâinile Sale, pe care le pune peste bolnavi ca să-i tămăduiască; nici numai prin atingerea veșmântului Său, prin care, femeia cu scurgere de sânge numai s-a atins de veșmântul lui, s-a vindecat de îndată – dar chiar și prin scuipatul Său.

Dar de ce Domnul îl trimite pe orb la scaldătoarea Siloamului? De ce nu i-a redat vederea de îndată, ci l-a trimis la apă, cu ochii unși cu tină, ca să se spele? Aceasta este singura împrejurare din Evanghelie în care Domnul Se folosește de lucruri făcute în facerea minunilor Sale. Poate că Domnul a voit prin aceasta să cinstească natura zidită. Poate fi bine pentru oameni, să caute ajutor pentru bolile lor folosind leacuri naturale și ape minerale. Dar oamenii trebuie să știe că toate leacurile naturale și toate apele minerale sunt slujitori ai puterii lui Dumnezeu. Fără puterea lui Dumnezeu, toate leacurile sunt nimic, și toate izvoarele de ape minerale sunt apă moartă. Câți orbi se spălaseră în

scaldătoarea Siloamului până atunci, fără să primească tămăduirea nădăjduită? De câte ori trebuie să se fi spălat orbul în scaldătoarea aceea fără nici o izbândă? Puterea lui Hristos a tămăduit pe acest orb, iar nu Scaldătoarea Siloamului; fără această putere, orbul s-ar fi putut spăla în fiecare zi în acea scaldătoare, și să se fi întors acasă tot orb. „Siloamul, care se tâlcuiește: trimis”, lămurește Evanghelistul. Numele tainic al acestei ape vindecătoare nu este simbolic al Vestitorului și Doctorului făcător de minuni din cer, Domnul Hristos? Dacă s-ar socoti înțelesul duhovnicesc mai larg al întregii întâmplări, s-ar putea spune că omul născut orb reprezintă întreaga omenire, și Scaldătoarea Siloamului îl reprezintă chiar pe Domnul, care a fost trimis din cer, pentru a da înapoi vederea întregii omeniri, care orbise din pricina păcatului, cu ajutorul apei vii a Duhului Sfânt, prin sfințirea Botezului.

Cât de blând și ascultător era orbul! El nu numai că a îngăduit Domnului să ungă cu tină ochii lui, dar apoi, a și ascultat îndată porunca de a merge la Scaldătoarea Siloamului ca să se spele.

Spunând când omul acela era de față că El este lumina lumii, Domnul răspunde duhului orbului, ca să se nască credința în duhul lui. Acum, El îl învață ascultarea, trimițându-l la Scaldătoarea Siloamului, căci credința este nedespărțită de ascultare. Omul care crede în Dumnezeu ascultă Voia lui Dumnezeu îndată și de bună voie. O, frații mei, credința ne ajută foarte puțin dacă facem Voia lui Dumnezeu fără ascultare și cu cârteală! Uitați-vă la orbul acesta: el, cu credință și ascultare, a mers îndată la Siloam, s-a spălat și a văzut! Ioan Gură de Aur spune: „Dacă cineva întreabă: Cum a văzut el, spălându-se de tină?, acela nu va

auzi de la noi nimic altceva, decât că noi nu știm cum s-a întâmplat. Și cel fel de minune este aceasta dacă noi nu știm?,” Evanghelistul nu știa, și nici omul cel tămăduit.” Cu toate acestea, de ce se pune această în-

Sf. Nicolae Velimirovici

trebare numai în acest caz? Dacă așa stau lucrurile, fraților, să se cerceteze și sutele și sutele de împrejurări ale vindecărilor săvârșite de Hristos. Să întrebe lumea întreagă, toate epocile istoriei omenești cum s-au întâmplat toate – și nu vor primi nici un răspuns. Lucrarea cui a fost, rămâne taina cunoscută numai de El. Nici măcar Apostolul Pavel, care era cu mult mai înțelept și mai învățat decât acest orb, nu ar putea spune cum el, ca și Saul, a orbit, sau cum și-a recăpătat vederea când Anania, în numele lui Hristos, și-a pus mâinile pe el (Fapte 9:10-18), schimbându-l în Paul.

Și de fapt, chiar omul care s-a născut orb nu cunoștea cum primise vederea ceea ce se vede din cuvintele sale. Când s-a întors de la apa Siloamului văzând, mulți se întrebau dacă era el sau altul care semăna cu el. Și când el a spus “Eu sunt”, ei l-au întrebat cum s-au deschis ochii lui. Ca răspuns, el a povestit pe scurt toată întâmplarea, dar nu a putut spune cum văzuse. “Ducându-mă și spălându-mă, am văzut.” Când l-au dus pe el înaintea fariseilor, și ei l-au întrebat cum a văzut, el le-a răspuns: „El (Iisus) a făcut tină și a uns ochii mei, ... și spălându-mă am văzut.” Asta a fost tot ce a putut spune el, dând o descriere amănunțită și fără frică a împrejurării care a avut loc.

Lumina lui Hristos, prin care El luminează lumea și da pricepere oamenilor, se arată înaintea ochilor noștri în adevărata ei strălucire, numai atunci când noi o privim prin împotrivirea față de întunericul oamenilor. Și ce a urmat după vindecarea minunată a orbului reprezintă, cu adevărat, întunericul cel mai gros și mai înghețat al inimii și al minții omenești; un întuneric care, în Evanghelia de astăzi, stă ca o umbră adâncă sub lumina aprinsă a Soarelui Hristos. Acesta este întunericul cumplit al inimilor și minților oarbe ale fariseilor. Fariseii, nu numai că nu s-au bucurat că cerșetorul orb din fața Templului putea acum să vadă, ci ei se simțeau chiar batjocoriți și amărâți. Templul lor fusese deja schimbat într-un păzitor al zilei de sâmbătă, în același chip în care întreaga lor credință se schimbă în slăvirea zilei de sâmbătă precum un zeu. Ei nu au întrebat orbul cu duioșie, cum trăise el atât de mulți ani în întuneric, ci l-au lovit cu îmbufnare cu întrebarea iscoditoare: cum de ai cutezat să-ți capeți vederea în zi de sâmbătă? Și cum de a cutezat cel ce te-a vindecat să facă aceasta în zi de sâmbătă? Au zis ei: “Acest om nu este de la Dumnezeu, fiindcă nu ține sâmbăta.”

Pentru ei, omul este “de la Dumnezeu” dacă se odihnește în ziua de sâmbătă, fără să-și lase camera lui, ca să nu încalce ziua sâmbetei umblând, lucrând ori văzând cu ochii; iar nu acest om care, în ziua de sâmbătă, dă vedere orbului! Și, potrivit judecății lor întunecate, cei dintâi țineau ziua de sâmbătă așa cum trebuia, iar cei din urmă nu!

Dar când s-a iscat între ei o neînțelegere despre Hristos, ei l-au întrebat pe orb ce credea el: Iar el a zis că prooroc este. Este puțin probabil ca ei să-l fi întrebat ca să audă de la el adevărul, ci ca să dobândească de la el o osândire a lui Hristos ca încălcător al zilei de sâmbătă. Dar orbul a mărturisit cu îndrăzneală despre Hristos, folosind cuvintele după cum a priceput el, ca să grăiască cel mai bine și cu cea mai mare tărie din lume. Cei mai buni și cu cea mai mare tari între oameni erau proorocii, despre care el trebuie să fi auzit și știut. Și el a cugetat în chipul acesta și a răspuns: „Prooroc este.”

Primind un răspuns atât de neașteptat și nedorit, nu le-a mai rămas nimic iudeilor mâniași în neajutorarea lor, decât să nu mărturisească minunea și să susțină că ei nu credeau că omul fusese vreodată orb și și-a căpătat vederea: Dar iudeii n-au crezut despre el că era orb și a văzut. Adică: ei nu puteau să nu creadă într-o asemenea lucrare săvârșită în mijlocul mulțimii, dar se făceau că nu pricep nimic, pentru a nu da nici un preț întâmplării, și astfel să oprească într-un fel răspândirea bunului renume al Făcătorului de Minuni Hristos. Și ei au pretins cu fățărnicie că nu credeau ce vedeau și au mers la părinții orbului să-i întrebe pe ei. Dar ei nu au făcut aceasta ca să lămurească situația și să afle adevărul cel adevărat, ci nădăjduind ca părinții lui să nu întărească minunea ori să aducă îndoiala sau să-i micșoreze însemnătatea. Dar părinții lui, fiind cu mare grijă, din frica de bătrâni, au adevărit că el era fiul lor, și că fusese orb, Dar cum vede el acum, noi nu știm; sau cine i-a deschis ochii lui, nou nu știm. Întrebați-l pe el; este în vârstă; va vorbi singur despre sine. Iată încă o dezamăgire pentru bătrânii iudei urători de Dumnezeu! Ce pot face ei acum? Dacă omul insistă să umble în întunericul din adâncul pământului, fără să aibă nici o dorință de a ieși la lumina soarelui, cum se poate aștepta el să treacă de pe o cale întunecată pe alta?

Primind un răspuns atât de neașteptat și de nedorit și din partea părinților aceleuia, fariseii cei răi își găsesc acum scăparea în mijloacele cele mai aspre și

cele mai însemnate: pieirea conștiinței omului. Ei au întrebat orbul din nou și i-au dat o părere josnică și necinstită: „Dă slavă lui Dumnezeu. Noi știm că omul acesta e păcătos.” Cu alte cuvinte: noi am cercetat problema în întregime, și am aflat că noi toți avem dreptate: și tu și noi. Tu ai spus adevărul când ai zis că fuseși orb și ți-ai căpătat vederea. Dar am avut dreptate și noi când ne-am îndoit că acest păcătos ți-a deschis ție ochii. Noi știm că el este păcătos, și că el nu ar fi putut face aceasta. Dar cu privire la chipul în care s-a făcut aceasta, noi am ajuns la credința că numai lui Dumnezeu Îi stătea în putință să facă aceasta. Așadar dă slavă lui Dumnezeu, și leapădă-te de acest păcătos, neavând nici o legătură cu el.

O, iudei bolnavi! În orbirea lor, ei nu puteau să vadă că lepădându-se de Hristos, ei Îl recunoșteau, de fapt, pe El ca Dumnezeu. Dă slavă lui Dumnezeu! – căci numai Dumnezeu putea face aceasta. Dar Domnul Iisus a făcut aceasta – și aceasta înseamnă că Domnul Iisus este Dumnezeu! „Cădea-vor în mreaja lor păcătoșii ...” (Psalm 140, 10).

Orbul a dat un răspuns înțelept fariseilor fățarnici: A răspuns deci acela: Dacă este păcătos nu știu. Un lucru știu: că fiind orb acum văd. El vrea să spună: Eu sunt om simplu, fără școală, și voi sunteți învățați și cu îndemănare în vorbiri despre păcătuire și nepăcătuire. Voi Îl prețuiți pe Tămăduitorul meu după ziua de sâmbătă, iar eu după minunea pe care a făcut-o. Dacă este păcătos, și în ce măsură, potrivit prețuirii voastre, eu nu știu. Eu știu numai că El a făcut o minune cu mine și asta înseamnă pentru mine cât întreaga zidire a lumii. Până când El mi-a deschis ochii, lumea era pentru mine ca și cum nu ar fi existat.

Călătorind pe toate căile întunecate de sub pământ, fariseii nu aveau unde merge în altă parte, ci stăteau pe loc și întrebau orbul: „Ce ți-a făcut? Cum ți-a deschis ochii? Ei au pus această întrebare cu șiretenie iscusită, nădăjduind să audă ceva nou de la om, care putea sluji pentru a da o însemnătate mai mică minunii sau pentru a-L osândi pe Hristos. Dar acest om simplu și cinstit în judecata sa, a căpătat scârbă mare de mânuirea aceasta a bătrânilor poporului, față de care, până atunci, simțise un respect oarecare, necunoscându-i pe ei bine. De aceea el le-a răspuns scurt: „V-am spus acum și n-ați auzit? De ce voiți să auziți iarăși? Nu cumva voiți și voi să vă faceți ucenici ai Lui?” El nu le putea da un răspuns mai răsthit și mai

potrivit. După asemenea răspuns, împotrivorii lui au luat o poziție de apărare:

Și l-au ocărât și i-au zis: Tu ești ucenic al Aceluia, iar noi suntem ucenici ai lui Moise. Noi știm că Dumnezeu a vorbit lui Moise, iar pe Acesta nu-L știm de unde este. Ei s-au folosit de Moise ca să se îndreptățescă; ei s-au folosit de Moise ca să se laude. Ei l-au recunoscut ca învățător al lor, și că ei îi erau ucenici. Dar Domnul Își făcuse deja lămurită credința cu privire la această problemă: „Cărturarii și fariseii au șezut în scaunul lui Moise ... și le place să stea în capul mesei la ospete și în băncile dintâi, în sinagogi ... că mâncați casele văduvelor și cu fățarnicie vă rugați îndelung (Matei 23, 2, 6, 14; cf. Luca 20, 47). Ce fel de ucenici ai lui Moise sunt aceștia? Iar Domnul le-a spus: „Oare nu Moise v-a dat Legea? Și nimeni dintre voi nu ține Legea.” (Ioan 7, 19). Neîmplinind Legea lui Moise, și încălcând-o prin fățarnicia și lăcomia lor, ei nu numai că au încetat de a fi ucenici ai lui Moise, dar și față de Moise s-au făcut trădători și încălcători de lege. Moise a încetat de a fi învățătorul lor, și s-a făcut osânditorul lor înaintea lui Dumnezeu. „Să nu socotiți că Eu vă voi învinui la Tatăl; cel ce vă învinuiește este Moise, în care voi ați nădăjduit” (Ioan 5, 45). Nădăjduirea voastră în Moise este deșartă, căci voi ați tăiat Legea lui din rădăcini. Nădejdea voastră în Moise este mincinoasă, căci voi vă încredeți numai în puterea și bogăția voastră și în nimic altceva. Că dacă ați fi crezut lui Moise, ați fi crezut și Mie, căci despre Mine a scris acela (Ioan 5, 46; cf. Deuteronom 18, 15-19). Dar, cum sufletele fariseilor, legate de cele pământești, nu mai puteau crede în Moise, și mai puțin decât atât erau în stare să creadă în Domnul Iisus. Vedeți cum acești farisei, așa numiții ucenici ai lui Moise, se folosesc de minciuni? Cerșetorului celui simplu, neștiutor, ei îi spun despre Domnul: „... iar pe Acesta nu-L știm de unde este.” Ei știau foarte bine de unde este Domnul. Acești prigonitori ai Lui, acești împărați și cărmuitori ai poporului, ar fi trebuit să știe foarte bine. Locuitorii Ierusalimului au zis: „Pe Acesta Îl știm de unde este. Însă Hristosul, când va veni, nimeni nu știe de unde este” (Ioan 7, 27). Poate că fariseii știau de unde este Domnul, poate că nu știau. Dacă știau – așa cum știau alți locuitori ai Ierusalimului – atunci ei au mințit pe omul născut orb când au spus: „Nu știm de unde este.” Dacă nu știau și, după atâta iscodire, sfădire, prigonire și zarvă despre El, după pogorârea Lui, cuvintele Lui și lucrările Lui, ei se făceau că nu știu de unde este El, atunci asta în-

seamnă că El este Hristosul. Căci crescuse credința: „Însă Hristosul, când va veni, nimeni nu știe de unde este.” Iată cum aceasta întărește încă odată cuvintele proorocului: “Cădea-vor în mreaja lor păcătoșii” (Psalm 140, 10).

Totuși, toate astea au slujit ca să arate cerșetorului slăbiciunea morală deznădăjduită și nimicnicia acestor bătrâni ticăloși ai poporului. De aceea, acesta îi judeca tot mai tare, și tot mai deschis mărturisindu-L pe Domnul. Ultimelor cuvinte ale lor, el le-a răspuns în chipul acesta:

„Tocmai în aceasta stă minunea: că voi nu știți de unde este și El mi-a deschis ochii.” Adică: „Ce fel de cârmuitori și bătrâni ai poporului sunteți voi, că știți toate mărunțișurile neînsemnate ale tipicului, și nu știți despre omul care mi-a făcut o asemenea minune? Cine ar trebui să știe, dacă nu voi care stați în jilțul lui Moise? Cine poate desluși toate cele despre acest om oamenilor dacă nu voi, care în fiecare săptămână îl talmăciți pe sfântul Moise și pe prooroci?” Și omul acesta simplu continuă grăirile lui despre învățătorii mincinoși ai poporului, zicând: „Și noi știm că Dumnezeu nu-i ascultă pe păcătoși; dar de este cineva cinstitor de Dumnezeu și face voia Lui, pe acesta îl ascultă.” Cu aceste cuvinte răspunde omul cel simplu, cuvintelor fariseilor: „Noi știm că Omul acesta e păcătos.” Acum omul spune: „... Noi știm că Dumnezeu nu-i ascultă pe păcătoși.” În Sfânta Scriptură nu se află nici o mărturisire când Dumnezeu ascultă pe vreun păcătos și, la cererea păcătosului, să facă cea mai mică minune. „Când ridicăți mâinile voastre către Mine”, vorbește Dumnezeu prin proorocul, “Eu Îmi întorc ochii aiurea, și când înmulțiți rugăciunile voastre, nu le ascult. Mâinile voastre sunt pline de sânge” (Isaia 1, 15). Și Saul s-a rugat lui Dumnezeu în deșert pe când era păcătos: Dumnezeu nu-l asculta. Dumnezeu nu-l ascultă pe păcătos, și cu atât mai puțin să săvârșească vreă minune printr-un păcătos, decât numai dacă păcătosul se pocăiește cu adevărat, își spală păcatele sale cu lacrimi, ajungând să-și urască păcatele sale, hotărându-se să facă Voia lui Dumnezeu și, pocăit fiind și hotărât, cade în rugăciune din toată inima lui, înaintea lui Dumnezeu. Dumnezeu îl iartă pe el, așa cum a iertat pe păcătoasa, și pe Zaheu vameșul, și pe tâlharul de pe cruce – și după aceea ei nu mai sunt păcătoși. Atunci când ei nu sunt păcătoși, Dumnezeu îi ascultă pe ei ca pe cei pocăiți pentru păcatele lor. Dumnezeu nu-i ascultă pe păcătoșii care se roagă Lui

și rămân în păcatul lor. „Domnul se ține departe de cei nelegiuți, dar ascultă rugăciunea celor drepti” (Pilde 15, 29).

Acest om simplu, învățându-i pe învățătorii cei mincinoși, care sunt cei pe care îi ascultă Dumnezeu și care sunt cei pe care nu-i ascultă El, strigă acum cu glas mare că Hristos este cel mai mare făcător de minuni din toată istoria lumii.

„Din veac nu s-a auzit să fi deschis cineva ochii unui orb din naștere. De n-ar fi acesta de la Dumnezeu, n-ar putea să facă nimic.” Așa Îl proslăvea omul pe Tămăduitorul său. Prin aceasta, se face deslușit că acesta era următor al Lui. Și prin aceasta el le arată fariseilor că toate încercările lor de manevrare pentru a nu recunoaște nici cea mai mică minune sau de a o suci după judecata lor, ca și cum Domnul ar fi un păcătos, sunt deșarte.

Auzind aceste ultime cuvinte de la săracul care fusese vindecat, fariseii i-au spus lui: „În păcate te-ai născut tot, și tu ne înveți pe noi?” Și l-au dat afară. Fățarnicii și mincinoșii, în deznădejdea lor mândră, întotdeauna ajung la război în cele din urmă. Fariseii, văzând că au fost izgoniți cu toate socotelile lor, și că toate mașinațiunile lor se dovediseră zadarnice, atunci – mândri și rușinați – au musturat acest om simplu, cinstit, numindu-l păcătos înrăit și l-au dat afară.

Până aici, Evanghelistul înfățișează norul gros, întunecat, care s-a arătat degrabă pe fețele fariseilor după descoperirea luminii minunate a Mântuitorului Hristos și a lucrării Sale Dumnezeiești. Lumina este adevărul; întunericul este minciuna. Lumina este iubire; întunericul este ură. Lumina este tărie; întunericul este lipsa de tărie.

Începând Evanghelia de astăzi cu lumină, Evanghelistul o sfârșește cu lumină: lumină, nu întuneric. După săvârșirea minunii, Domnul Iisus S-a îndepărtat, lăsându-l pe omul pe care îl vindecase singur o vreme, ca să țină piept ispitelor fariseilor și să se ridice pentru adevăr asupra minciunii, apoi S-a arătat din nou și a mers ca să întâmpine pe cel pe care El dorea să-l mântuiască.

Și a auzit Iisus că l-au dat afară. Și, găsindu-l, i-a zis: Crezi tu în Fiul lui Dumnezeu? Orbul care fusese tămăduit trecuse de prima încercare: el se arătase blând și ascultător când Domnul l-a trimis cu tină pe ochi ca să se spele la Scăldătoarea Siloamului. Aceasta a fost proba de ascultare. Apoi a trecut a doua probă: el

s-a arătat stăruitor pe când se afla în ispită, și nu L-a vândut pe Domnul fariseilor mincinoși. Aceasta este proba ispitei. Apoi Domnul a încercat proba a treia și cea din urmă; proba cea mai mare: aceea a credinței adevărate. „Crezi tu în Fiul lui Dumnezeu?”

El a răspuns și a zis: Dar cine este, Doamne, ca să cred în El? El Îl cunoscuse pe Hristos ca pe un făcător de minuni. El Îl numise prooroc față de farisei, dar el nu cunoștea nume mai mare cu care să-L numească. El încă nu era în stare să-L numească Fiul lui Dumnezeu. Ascultător întru toate către Domnul, ca cel mai mare binefăcător care Se afla sub soare, acesta dorea să audă de la El cine era Fiul lui Dumnezeu, ca să creadă în El.

Și a zis Iisus: L-ai și văzut! Și Cel ce vorbește cu tine, Acela este. Iar el a zis: „Cred, Doamne”, și s-a închinat Lui. Domnul vorbește cu blândețe și duioșie cu cei pe care El îi mântuiește, ca doctorul cel bun cu bolnavii pe care îi vindecă. Așadar El nu-i poruncește: „Crezi în Mine!”, și nici nu-l silește cu cuvintele: „Eu sunt Fiul lui Dumnezeu!”, ci îi spune: „L-ai și văzut! Și Cel ce vorbește cu tine, Acela este.” Ființei omenești libere și cu judecată, Domnul îi dă locul unde să cugete și să hotărască pentru sine. De îndată ce omul care fusese tămăduit, a auzit cât de mare este Vindecătorul,

cu mult mai mare decât proorocul, el a strigat îndată cu bucurie: „Cred, Doamne!” El a strigat nu numai cu buzele, ci I s-a închinat Lui, ca o mărturie mai mare pentru credința lui. (Ioan Gură de Aur spune: „Prin aceasta el a mărturisit puterea Lui Dumnezeiască; și că nu trebuie să se creadă că era numai vorbă simplă, mai era și fapta.”) Așa cum ochii lui trupești fuseseră deschiși mai înainte, tot așa erau acum deschiși ochii lui duhovnicești. Și el privea atât cu ochii săi trupești cât și cu cei duhovnicești, și a văzut înaintea lui pe Omul-Dumnezeu, Dumnezeu în trup omenesc.

Dumnezeul nostru este cu adevărat mare, și face minuni; și minunile Lui nu au sfârșit. Noi credem că Domnul Iisus Hristos este Mântuitorul nostru; noi credem că Tu ești Fiul lui Dumnezeu și Lumina lumii. Noi, dimpreună cu cetele îngerilor și ale sfinților din ceruri, și cu întreaga Biserică Ta de pe pământ, Te slăvim pe Tine, Preasfinte Doamne: Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt – Treimea cea deoființă și nedespărțită, acum și pururea și-n vecii vecilor. Amin.

Sfântul Nicolae Velimirovici
Predică la Duminica a VI-a după Paști
(a Orbului din naștere)

